

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL. M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobce **M.P.**, bytem ■■■, zastoupeného Mgr. Davidem Hejzlarem, advokátem se sídlem 1. máje 97, 460 01 Liberec, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2, za účasti zúčastněné osoby na řízení **Správy železniční dopravní cesty, státní organizace**, IČ 709 94 234, se sídlem U Fotochemy 259, 501 01 Hradec Králové, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2014, č. j. KULK 78489/2013,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 19. 2. 2014, č. j. KULK 78489/2013, s e z r u š u j e p r o n e z á k o n n o s t a v ě c s e v r a c í k d a l š í m u ř í z e n í ž a l o v a n é m u .**
- II. Žalovaný j e p o v i n e n z a p l a t i t ž a l o b c e n á h r a d u n á k l a d ů ř í z e n í v e v ý š i 11 228 Kč k rukám jeho právního zástupce Mgr. Davida Hejzlara, advokáta se sídlem 1. máje 97, 460 01 Liberec, ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- III. Osobě na řízení zúčastněné s e n e p ř i z n á v á p r á v o n a n á h r a d u n á k l a d ů ř í z e n í .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo částečně změněno a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Česká Lípa, odboru životního prostředí (dále jen „vodoprávní úřad“) ze dne 15. 4. 2013, č. j. MUCL/76089/12. Tímto prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním řízení a stavební řádu (stavební zákon), nařízeno odstranění stavby „malá vodní nádrž“ na pozemcích p. č. ■■■ (ve vlastnictví P.K.), ■■■ (ve vlastnictví žalobce), ■■■, ■■■ (oba ve vlastnictví ■■■) a ■■■ (ve vlastnictví zúčastněné osoby na řízení Správy železniční dopravní cesty, státní organizace), všechny v k. ú. ■■■, obec ■■■, okres ■■■, provedené bez příslušného rozhodnutí vodoprávního úřadu,

ve stanovené lhůtě, za specifikovaných podmínek, a zároveň bylo žalobci podle § 130 odst. 1 stavebního zákona uloženo předložit návrh technologického postupu prací při odstraňování stavby odsouhlaseného zúčastněnou osobou, včetně opatření nutných k vyloučení omezení případných negativních důsledků na životní prostředí v okolí stavby. Částečná změna prvostupňového rozhodnutí spočívala v podstatě v prodloužení termínu, do kdy má být stavby stavba odstraněna, jakož i v prodloužení lhůty pro předložení návrhu technologického postupu prací při odstraňování stavby, a přeformulování podmínky č. 6, ukládající odstranit stavbu mimo období rozmnožování obojživelníků.

Žalobce namítal, že správní orgány nesprávně právně posoudily charakter zařízení, které bylo vybudováno na specifikovaných pozemcích a označeno jako malá vodní nádrž. Správní orgány pominuly, že k akumulaci vody v dotčeném místě došlo v důsledku příkazu stavebního úřadu (Městského úřadu Mimoň), který žalobci nařídil zastavit práce na zařízení. Zařízení tedy nemůže fungovat tak, jak měl žalobce původně v úmyslu, proto nemůže nakumulovaná voda odtékat. Žalobce neměl v úmyslu vybudovat zařízení na akumulaci vody, tedy malou vodní nádrž ve smyslu § 55 odst. 1 písm. a) zákona č. 254/2011 Sb., o vodách (vodní zákon). Podle žalobce na pozemcích vybuvoval zádržné zařízení mimo koryto vodního toku k zachycení vody a k ochraně před škodlivými účinky povrchové vody ve smyslu § 55 odst. 3 vodního zákona, kterým by byl přirozený odtok vody z dané části zlepšen. Vodoprávní úřad, případně žalovaný stěžlí mohli rozhodnout o pochybnostech o charakteru zařízení.

Dále žalobce uváděl, že meliorační příkop na pozemku parc. č. ■■■ sice existoval, ale ze strany ■■■ nebyla zajištěna jeho propustnost na pozemcích této společnosti. To zapříčinilo, že výrobní areál ■■■ byl poškozován povrchovou vodou z okolních pozemků. Meliorační příkop na pozemku parc. č. ■■■ nechal vyčistit a zprůchodnit žalobce. Tyto okolnosti žalovaný nedostatečně zohlednil. Podle žalobce není podstatné vlastnictví pozemku ■■■, ale pozemku pod drážním tělesem.

Žalobce žádal o dodatečné povolení stavby, byla mu ale stanovena krátká lhůta k přípravě dokumentace k dodatečné legalizaci stavby. Tu žalobce neměl připravenou, neboť se nedomníval, že by jím budované zařízení mělo charakter vodního díla. Vodoprávní úřad nebyl řízen o dodatečném povolení stavby oprávněn zastavit. Žalobce vyjádřil domněnku, že drážní násep byl pravděpodobně podmáčen již předtím, než zádržné zařízení vybuvoval.

Dále se žalobce bránil tomu, aby mu bylo uloženo provedení prací, které nebyly před vybudováním jeho zařízení zajištěny. Teprve na základě činnosti žalobce byla zprůchodněna propust pod drážním tělesem. Obnovení melioračního příkopu mu nemůže být bez dalšího uloženo, neboť není vlastníkem pozemku parc. č. ■■■. Rovněž je nesmyslné uvádět pozemky okolo drážního tělesa do původního stavu, neboť by to spočívalo převážně v zavážení místa bahnem. Správní orgány se nedostatečně zabývaly skutečným stavem okolí zádržného zařízení.

Žalobce se (výslovně mimo žalobní body) dovolával fotodokumentace, která zachycuje původní a stávající stav zádržného zařízení a jeho okolí. Správní orgány se nezabývaly případnou prospěšností daného zařízení a jeho skutečným charakterem. Nebyl zpracován odborný posudek o tom, že by zádržné zařízení mělo negativní dopady na drážní těleso nebo jeho okolí. Z fotodokumentace vyplývá, že žalobce zprůchodnil meliorační

příkop, o který se vlastník železniční dráhy dlouho nestaral. Odkázal na informaci potvrzenou [REDAKCE], o tom, že přibližně 200 m od areálu [REDAKCE] ošlo k propadnutí propusti pod železniční dráhou z důvodu neudržování propusti. To dokládá, že meliorační zařízení spojená s železniční dráhou nejsou udržovaná a potíže nevznikají v důsledku činnosti žalobce. Z těchto důvodů je napadené rozhodnutí skutkově i právně nesprávné a je třeba jej zrušit. Žalobce požadoval nahradit náklady řízení, které vyčísлил.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na protokol o kontrolní prohlídce ze dne 27. 11. 2012, při níž bylo konstatováno, že nepovolená stavba má charakter vodního díla ve smyslu § 55 odst. 1 vodního zákona, jedná se o vodní nádrž, k jejímuž vybudování je nutné povolení vodoprávního úřadu. V řízení nebylo pochyb o tom, že se o vodní dílo jedná. V opačném případě by sám vodoprávní úřad musel o pochybnosti rozhodnout dle § 55 odst. 4 a § 106 odst. 1 vodního zákona. Nepovolená stavba akumuluje vodu, která do ní natéká kovovou trubkou, zde je akumulována a s takto akumulovanou vodou je možné manipulovat prostřednictvím vybudovaného technického zařízení – betonového požeráku. Vybudované sypané hráze znemožňují přirozený odtok povrchové vody z přilehlých pozemků, což způsobuje zamokření území, povrchová voda se zde hromadí u vzdušné strany hráze. Na stavbě je umožněna manipulace, nejedná se o jednoduché zařízení k zachytávání vody, ale k její akumulaci. Toto bylo konstatováno v napadeném rozhodnutí a je to patrné i z fotodokumentace založené ve správním spisu. Žalovaný dále odkázal na svoje předchozí rozhodnutí ze dne 24. 10. 2013, č. j. KULK70114/2013, jež se týkalo zastavení řízení o dodatečném povolení stavby a v němž byla zmíněna povinnost doložit souhlas drážního úřadu jako dotčeného orgánu, neboť stavba se nachází v ochranném pásmu dráhy. K námitkám týkajícím se melioračního příkopu žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí. Připomněl, že žalobce v řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby vodní nádrže nedoložil souhlasné stanovisko drážního úřadu jako dotčeného orgánu, bez kterého mu vodoprávní úřad stavbu vodní nádrže nemohl povolit. Žalovaný zopakoval, že se jednalo o stavbu vodní nádrže, posouzení je v kompetenci vodoprávního úřadu, který věc na místě posuzoval a neměl o tom žádné pochybnosti. Žalovaný navrhol žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Ze správního spisu předloženého žalovaným soud zjistil následující rozhodné skutečnosti:

Dne 27. 11. 2012 byla Městským úřadem v České Lípě, odborem výstavby dopravy zemědělství a životního prostředí (dále jen „stavební úřad“) provedena kontrolní prohlídka v místě žalobcem vybudované vodní nádrže, a to z podnětu Správní železniční dopravní cesty, státní organizace (zúčastněná osoba na řízení). Výsledky kontroly jsou zachyceny v protokolu č. j. MUMI8924/2012. Při kontrolní prohlídce bylo konstatováno, že žalobce provedl na uvedených pozemcích terénní úpravy, které mají povahu stavby vodního díla – vodní nádrže. Ty spočívaly v odtěžení zeminy do hloubky asi 2 m z plochy přibližně 3 000 m² a v navázce odtěženého materiálu na břehy vytvořené vodní nádrže; dále byla zjištěna stavba betonového požeráku pro vypouštění vody z vodní plochy v jihovýchodním rohu nádrže; vyústění odtoku vody a položené zemní potrubí již zasypaného do propustku pod železničním náspem trati. K provedeným pracím se vyjádřili vlastníci dotčených pozemků, včetně žalobce. Součástí správního spisu je rozsáhlá fotodokumentace úprav v blízkosti železniční trati, kterou byl zdokumentován trvalý nátok vody do nádrže, nasypaná zemina tvořící hráze, zabetonovaný odtok, manipulační objekt v podobě požeráku, vytěžený materiál ze dna

rozprostřený ke kolejišti, místa s akumulovanou vodou a pohled na těleso dráhy tvořící jednu z hrází nádrže.

Na základě výsledků kontrolní prohlídky byl podnět předán vodoprávnímu úřadu. Ten oznámil zahájení řízení o odstranění stavby malé vodní nádrže na specifikovaných pozemcích. V průběhu řízení o odstranění stavby sdělila zúčastněná osoba na řízení, že trvá na odstranění vodní nádrže a popsala důvody, které ji k tomu vedou, odkazovala na negativní vliv vodního díla na odvodnění železničního tělesa a zhoršování geometrické polohy koleje založení náspu železničního tělesa s tím, že stavba zasahuje do ochranného pásma a nebyl vydán souhlas drážního správního úřadu. Ve stanovisku ze dne 7. 12. 2012 Městský úřad Mimoň jako obecný stavební úřad uvedl, že malá vodní nádrž není v souladu s územním plánem. Zároveň dne 10. 12. 2012 obec Brniště sdělila, že v tomto směru nebude změnu územního plánu iniciovat. Zároveň dne 7. 12. 2012 vydalo stanovisko povodí Ohře, s. p., vyjádřilo souhlas s odstraněním vodní nádrže, neboť odtok z nádrže je zaústěn do vodního toku. Negativní stanovisko vyjádřil též vlastník pozemku parc. č. 1245/1, P.K., který uvedl, že terénní úpravy a vodní nádrž byly provedeny bez jeho souhlasu, chce stavbu odstranit. Svoje stanovisko vydal i Městský úřad Česká Lípa, odbor životního prostředí, z hlediska zájmu chráněných zákonem č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu požadoval odstranění nepovolené stavby a uvedení pozemku do původního stavu. Z hlediska zájmů chráněných č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, vyjádřil s odstraněním stavby souhlas, neboť stavba byla uvedena bez souhlasu, s tím, že její odstranění má být pokud možno provedeno mimo období rozmnožování obojživelníků.

Dne 20. 12. 2012 žalobce požádal o dodatečné povolení stavby malé vodní nádrže s tím, že jedná o modifikaci terénních úprav. Toto řízení bylo usnesením ze dne 28. 3. 2013 vodoprávním úřadem zastaveno pro nedoložení dokladů, a to souhlasu zúčastněné osoby. Odvolání proti tomuto rozhodnutí zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 10. 2013, č. j. 70114/2013.

Rozhodnutím ze dne 15. 4. 2013, č. j. MUCL/76089/2012, vodoprávní úřad jako speciální stavební úřad rozhodl o nařízení odstranění stavby malé vodní a stanovil podmínky pro odstranění stavby, mezi nimiž mj. byla podmínka protokolárního předání pozemků jejich vlastníkům po odstranění stavby k tomu oprávněnou osobou podnikající podle zvláštních předpisů s tím, že odstranění stavby je třeba provést pokud možno mimo období rozmnožování obojživelníků. Podmínkou č. 7 bylo stanoveno, že po odstranění stavby bude obnovena funkce melioračního příkopu na pozemku p. č. ■ a podmínkou č. 8 pak, že pozemky dotčené stavbou budou upraveny tak, aby bylo zajištěno odvodnění území prostřednictvím melioračního příkopu na pozemku parc. č. ■. Vodoprávní úřad žalobci též uložil povinnost předložit návrh technologického postupu prací při odstraňování stavby a povinnost nahradit náklady řízení. Vodoprávní úřad vzal v potaz vyjádření a stanoviska v řízení opatřená a především skutečnosti zjištěné při kontrolní prohlídce. Vyšel z toho, že stavba vybudovaná žalobcem slouží k akumulaci povrchových vod s následným vypouštěním přes vybudované manipulační zařízení - betonový požerák, zaústěním plastového potrubí do stávajícího betonového potrubí, odvádějícího povrchovou vodu z melioračního příkopu do propustku pod železniční tratí, a s natékáním vody do nádrže prostřednictvím železné trubky zabudované do sypané hráze, jež odvádí přetok vody z pramenních vývěřů v areálu společnosti ■. Stavba je vodním dílem ve smyslu § 55 odst. 1

písm. a) zákona o vodách, byla vybudována bez příslušného rozhodnutí stavebního úřadu, má negativní vliv na odtokové poměry v dané lokalitě a negativně ovlivňuje těleso náspu železničního tělesa, a tím ohrožuje bezpečnost provozované drážní dopravy, je umístěna v rozporu s územním plánem a bez souhlasu se stavbou v ochranném pásmu dráhy. K zajištění plynulého odtoku vod z lokality byla stanovena povinnost obnovit funkci hlavního odvodňovacího zařízení, tedy melioračního příkopu na pozemku parc. č. ■■■■, který byl pro daný účel vybudován a který, kdyby byl řádně čistěn a udržován, by plnil odvodňovací funkci.

V odvolání proti rozhodnutí o nařízení odstranění vodního díla žalobce uplatnil v podstatě shodné výhrady jako v žalobě. Žalovaný rozhodnutí vodoprávního úřadu změnil tak, že nově formuloval výrok o nařízení odstranění stavby malé vodní nádrže včetně podmínek pro odstranění stavby. V těchto podmínkách žalovaný v podstatě prodloužil lhůtu k odstranění stavby do 30. 11. 2014 a nově formuloval podmínku č. 6 týkající se odstranění stavby v období mimo rozmnožování obojživelníků, jinak zůstaly podmínky odstranění stavby stejné. Žalovaný také prodloužil lhůtu k předložení návrhu technologického postupu prací při odstraňování stavby do 30. 6. 2014, a ve zbytku rozhodnutí potvrdil. I podle žalovaného je vybudovaná stavba vodním dílem – vodní nádrží ve smyslu § 55 odst. 1 vodního zákona, neboť akumuluje vodu, která do ní natéká kovovou trubkou, voda je akumulována a je možno s ní manipulovat prostřednictvím vybudovaného technického zařízení betonového požeráku, vybudované sypané hráze znemožňují přirozený odtok povrchové vody z přilehlých pozemků, což způsobuje zamokření území a hromadění vody u vzdušné strany hráze. Protože je na stavbě umožněna manipulace, nejedná se o jednoduché zařízení, ale stavbu sloužící k akumulaci vody. K ochraně před škodlivými účinky povrchových vod byl vybudován meliorační příkop na pozemku parc. č. ■■■■, který nemůže svou funkci plnit, neboť na pozemku je vybudovaná sypaná hráz. Žalovaný přisvědčil námitce týkající se realizace odstranění stavby a s ohledem na období rozmnožování obojživelníků rozhodl o prodloužení lhůty k odstranění stavby tak, aby jej bylo možné realizovat mimo toto období. K námitce týkající se povinnosti obnovit funkci melioračního příkopu žalovaný popsal, že meliorační příkop je vybudován podél výrobního objektu a zaústěn do kanalizace na pozemku parc. č. ■■■■ ve vlastnictví ■■■■, která vody odvádí do propustku pod drážním tělesem, kterým jsou vody odváděny na druhou stranu drážního tělesa. Pozemek parc. č. ■■■■ není ve vlastnictví správce drážního tělesa, ale společnosti ■■■■. Sám žalobce uváděl, že meliorační příkop nebyl léta udržován a nemohl plnit řádně svoji funkci, proto vody odtékaly do výrobního areálu a tvořila se zamokřená místa. Vodoprávní úřad proto podle žalovaného správně s odstraněním stavby požaduje i obnovení funkce odvodňovacího příkopu.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jemu předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů, v souladu s dispoziční zásadou, kterou je správní soudnictví ovládáno, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.

Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí o odstranění stavby vydané vodoprávním úřadem jako speciálním stavebním úřadem [§ 15 odst. 1 písm. d) stavebního zákona, § 15 odst. 1 vodního zákona] podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona,

ve znění účinném do 31. 12. 2012, podle něhož *stavební úřad nařídí vlastníku stavby, popřípadě s jeho souhlasem jiné osobě, odstranění stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním*. Klíčovou otázkou je, zda stavba, jejíž odstranění bylo nařízeno, tedy v souzeném případě nádrž na pozemcích parc. č. 1245/1, 1245/2, 1247/3 a 1247/2 a 1263, byla žalobcem vybudována bez povolení.

Podle § 15 odst. 1 vodního zákona je k vybudování vodních děl třeba povolení vodoprávního úřadu. Ustanovení § 55 vodního zákona pak vymezuje vodní díla jak pozitivně, tak negativně. Vodními díly, jež vyžadují povolení vodoprávního orgánu, jsou podle § 55 odst. 1 vodního zákona *stavby, které slouží ke vzdouvání a zadržování vod, umělému usměrňování odtokového režimu povrchových vod, k ochraně a užívání vod, k nakládání s vodami, ochraně před škodlivými účinky vod, k úpravě vodních poměrů nebo k jiným účelům sledovaným tímto zákonem, a to zejména a) přehrady, hráze, vodní nádrže, jezy a zdrže*. Podle § 55 odst. 4 vodního zákona platí, že *v pochybnostech o tom, zda jde o vodní dílo, rozhodne místně příslušný vodoprávní úřad*.

Ze spisu plyne, že již při kontrolní prohlídce uskutečněné dne 27. 11. 2012 z podnětu Správy železniční dopravní cesty, státní organizace, Městským úřadem Mimoň jako obecným stavebním úřadem, nebylo o charakteru předmětné stavby provedené žalobcem na výše specifikovaných pozemcích sporu. Kontrolní prohlídka, při níž byl zjištěn rozsah a důsledky stavební činnosti žalobce, se účastnil i vodoprávní úřad, který se k charakteru stavby jako vodní nádrže jednoznačně vyjádřil. Z tohoto důvodu byla také celá záležitost stavebním úřadem postoupena k dořešení Městskému úřadu v České Lípě jako vodoprávnímu úřadu věcně a místně příslušnému k rozhodování ve věcech vodních děl (viz. usnesení ze dne 28. 11. 2012, č. j. 753/2012 OV). V řízení o odstranění stavby (ani v řízení o dodatečném povolení stavby) pak vodoprávní úřad žádné pochybnosti o charakteru vodní nádrže neměl. Na tomto místě soud zdůrazňuje, že pravomoc vodoprávního úřadu posoudit charakter stavby jako vodního díla vyplývá přímo z uvedeného § 55 odst. 4 vodního zákona. Totéž oprávnění pak plyne i z § 15 odst. 3 stavebního zákona, podle kterého je to vždy speciální stavební úřad, který v pochybnostech posoudí, zda se jedná o stavbu v působnosti obecného či speciálního stavebního úřadu. Žalobce se tedy mýlí, pokud má za to, že vodoprávní úřad a žalovaný jako správní orgán jemu nadřízený nebyli k posouzení charakteru „zařízení“, jak žalobce vybudovanou vodní nádrž nazýval, povoláni.

V daném případě vodoprávní úřad dospěl k závěru, že vybudováním sypaných hrází je znemožněn přirozený odtok vody, voda v místě zůstává a způsobuje bezodtoké území, přičemž do nepovolené stavby je přiváděna, je zde akumulována a řízeně vypouštěna přes manipulační zařízení (betonový požerák), plastové potrubí zaústěné do stávajícího betonového potrubí, a jde tedy o vodní nádrž jako stavbu k účelům dle § 55 odst. 1 vodního zákona. Námitku žalobce, že situace nastala zastavením stavebních prací, odmítl a konstatoval, že mokřina je způsobena zabráněním přirozeného odtoku povrchových vod směrem k melioračnímu příkopu vybudováním sypané hráze. Tyto závěry jsou plně podepřeny skutečnostmi uvedenými v protokolu o kontrolní prohlídce a fotodokumentací. Žalovaný pak argumentaci o naplnění znaků vodní nádrže ve smyslu § 55 odst. 1 písm. a) vodního zákona doplnil tím, že stavba akumuluje vodu, která do ní natéká kovovou trubkou a s takto akumulovanou vodou lze manipulovat prostřednictvím vybudovaného technického

zařízení – betonového požeráku, proto se nejedná o jednoduché zařízení. Není tedy pravdou, že by se žalovaný nezabýval odvolacími námitkami, naopak zdůvodnil, proč vybudovaná nádrž není jednoduchým zařízením ve smyslu § 55 odst. 3 vodního zákona. Skutečnost, že žalobce neměl v úmyslu budovat malou vodní nádrž jako vodní dílo, není pro posouzení věci podstatná. Rozhodující naopak je, že svou stavební činností, konkrétně popsanou v protokolu o kontrolní prohlídce (odtěžení zeminy do hloubky asi 2 m z plochy přibližně 3 000 m², navážka materiálu o mocnosti asi 1 m na břehy vytvořené nádrže, vybudování betonové svislé šachtice pro vypouštění vody z vodní plochy s vyústěním do nově položeného zemního potrubí), vybuďoval stavbu, která svou charakteristikou naplňuje znaky vodní nádrže a slouží k účelům uvedeným v § 55 odst. 1 vodního zákona, jak zdůvodnili vodohospodářský úřad a žalovaný. Jestli by po dokončení stavby došlo ke zlepšení přirozeného odtoku vod a zabránění vtoku povrchových vod do objektu areálu společnosti ■■■ (za tímto účelem byly stavební práce žalobcem dle protokolu o kontrolní prohlídce zadány), nebylo v řízení o odstranění nepovolené stavby vodní nádrže podstatné, podstatou řízení bylo, zda je jedná o stavbu povolenou či nepovolenou. Soud neshledal námitku nesprávného právního posouzení charakteru stavby důvodnou.

Vznášeli-li žalobce výtky v souvislosti s chybným procesním postupem vodoprávního úřadu v řízení o jeho žádosti o dodatečné povolení malé vodní nádrže, pak soud uvádí, že se jimi v tomto soudním řízení, jehož předmětem přezkumu jsou rozhodnutí vydaná v řízení o odstranění stavby, nemůže zabývat. Argumenty související s řízením o dodatečném povolení stavby žalobce mohl a měl uplatnit ve správní žalobě směřující proti rozhodnutím v rámci tohoto řízení, kterou však nepodal (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2014, č. j. 9 As 40/2013-42, dostup. na www.nssoud.cz).

Další částí žaloby žalobce ve své podstatě brojí proti podmínkám č. 7 a 8, které byly správními orgány pro odstranění nepovolené stavby vodní nádrže stanoveny. Žalobce se bránil tomu, aby mu bylo uloženo provést práce k odvodnění, které na dotčených pozemcích nebyly provedeny, zejména obnovení funkce melioračního příkopu na pozemku parc. č. ■■■, jehož není vlastníkem.

V obecné rovině lze konstatovat, že podle § 130 odst. 1 věta první stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2012, byl stavební úřad zásadně oprávněn při nařízení odstranění stavby stanovit také *požadavky k úpravě pozemku po odstranění stavby*. Z logiky věci pak vyplývá, že požadavky k úpravě pozemku po odstranění stavby mohou směřovat nejen k pozemku ve vlastnictví toho, komu je odstranění stavby nařízeno, ale také k pozemkům ve vlastnictví jiných osob, pokud byly nepovolenou stavbou zasaženy. K této otázce se vyslovil již Krajský soud v Hradci Králové v rozsudku ze dne 21. 4. 2001, č. j. 30 Ca 113/2000-20, publ. v SJS 743/2001), v němž dospěl k závěru, že vlastníku odstraňované stavby lze nařídít i úpravy cizího pozemku, na kterém stavba stojí, a to stanovením přiměřených podmínek, jimiž bude zajištěn stav před realizací stavby, resp. přijatelný estetický stav takového pozemku. Ačkoliv byly tyto závěry přijaty za účinností staré právní úpravy (§ 88 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu), jsou plně aplikovatelné i na § 130 odst. 1 stavebního zákona z roku 2006, neboť co do řešení dané otázky se tyto právní úpravy zásadně neliší. Z těchto premis vycházel např. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2014, č. j. 4 As 162/2013-53, dostup. na www.nssoud.cz, který při nařízení odstranění nepovolené stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona považoval

(byť skutkově ve vztahu k vlastnímu pozemku) za podstatné obnovení stavu, který tu byl před provedením nepovolené stavby.

V daném případě však podmínky č. 7 a 8 pro provedení stavby nesměřovaly přiměřeně pouze k obnovení stavu pozemků před započítáním nepovolené stavby vodní nádrže, ale žalobci jimi byly ukládány povinnosti na rámec ustanovení § 130 odst. 1 věta první stavebního zákona. Správní orgány vycházely z toho, že na pozemku parc. č. ■■■■, který není ve vlastnictví žalobce, byl vybudován meliorační příkop jako hlavní odvodňovací zařízení pro dané území. Tato skutečnost nebyla sporná a je podložena obsahem správního spisu. Jak ovšem vodoprávní úřad konstatoval na str. 5, odst. 6 svého rozhodnutí, toto odvodňovací zařízení neplnilo před vybudováním vodní nádrže svou funkci, nebylo totiž řádně čištěno a udržováno. Stejně tak žalovaný na str. 6, odst. 4 rozhodnutí vytkl vlastníku melioračního příkopu, tedy společnosti ■■■■, že se o toto odvodňovací zařízení dlouhodobě nestaral. Pokud tomu tak bylo a tento stav byl dokumentován protokolem o kontrolní prohlídce (žalobce popisoval, že pozemky dotčené nepovolenou stavbou vodní nádrže odvodněné nebyly a byl zanesen nejen meliorační příkop, ale i betonového potrubí, jímž byla voda odváděna ve směru železniční trati), nemůže být žalobci v rámci řízení o odstranění nepovolené stavby vodní nádrže uloženo, aby tento dřívější negativní stav nad rámec odstranění stavby v území napravil, a za tím účelem upravil meliorační příkop a odvodnil pozemky, jejichž není vlastníkem, prostřednictvím tohoto melioračního příkopu. Ani to, že žalobce byl při zadání stavebních prací veden snahou ovlivnit odtokové poměry tak, aby vody nevtékaly do areálu společnosti ■■■■, ani personální propojení žalobce s uvedenou společností, nemohou překročení rámce § 130 odst. 1 věta první stavebního zákona ospravedlnit.

V této části shledal soud žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. Soud neprováděl dokazování fotografiemi na CD, které žalobce předložil, neboť to považoval za nadbytečné pro účely posouzení žalobních námitek, ostatně žalobce předložil fotodokumentaci „nad rámec žalobních bodů“. V dalším řízení bude žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. vysloveným právním názorem soudu vázán a o odstranění nepovolené stavby vodní nádrže rozhodne při uložení takových podmínek, jimiž nebude překročen rámec § 130 odst. 1 věta první stavebního zákona a které budou představovat podmínky přiměřené uvedení stavbou dotčených pozemků do původního stavu.

Obiter dictum soud připomíná, že stavební úřady disponují v rámci své dozorové činnosti nástroji, jimiž mohou ve veřejném zájmu ukládat vlastníkům staveb, resp. pozemků povinnosti k ochraně staveb a přilehlých pozemků, včetně zabezpečení před vnikáním povrchových vod.

Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s, když žalobce s tímto postupem souhlasil a žalovaný nevyjádřil ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodoval podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byl úspěšný žalobce, soud mu proto proti žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

Náklady řízení před soudem jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3 000 Kč za žalobu dle Sazebníku soudních poplatků. Dále jsou náklady řízení tvořeny odměnou advokáta za 3 úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., (advokátního tarifu), a to za převzetí a přípravu zastoupení a podání žaloby dle § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, tedy ve výši 2 x 3 100 Kč; dále náhradou hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 2 x 300 Kč; a odpovídající částkou DPH, celkem tedy ve výši 11 228 Kč.

Náhradu nákladů zaplaceného soudního poplatku ve výši 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě soud úspěšnému žalobci nepřiznal z důvodů zvláštního zřetele hodných ve smyslu § 60 odst. 7 s. ř. s. (shodně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35), neboť tento návrh byl jako nedůvodný zamítnut pro neunesení břemene tvrzení a břemene důkazního ze strany žalobce.

O nákladech řízení osoby zúčastněné na řízení bylo rozhodnuto v souladu § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, přičemž z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Protože osoba zúčastněná na řízení náhradu nákladů řízení nežádala, a soud jí ostatně neuložil v řízení žádné povinnosti, a neshledal ani žádné důvody zvláštního zřetele hodné, vyslovil, že osoba na řízení zúčastněná nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího

správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách:
www.nssoud.cz.

V Liberci dne 29. ledna 2015.

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu